

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

— Най-големия циркъ въ свѣта е американския „Ринглингъ Бросъ“, който обикаля цѣлия свѣтъ. Циркът има около 800 редовни артисти и вънъ отъ това голѣмъ брой работници и др. Представленията се даватъ въ седемь грамадни палатки. Особено е богата менажерията на цирка, кѫдето могатъ да се видятъ животни отъ всички краища на свѣта. Заедно съ билета за влизане, който струва 10 цента (8 лева), човѣкъ получава едно списание отъ 80 стр., съдѣржащо програмата на представленията, снимки на артистите, интересни разкази и др.

— Уолтъръ Асбо, моравски мисионеръ, гл. редакторъ на единствения въ-къ излизашъ въ Тибетъ, насконо е пристигналъ въ Европа. Запитанъ отъ журналистъ, той казалъ, че живѣе въ малко селце около 3,400 м. надъ морето. Тамъ той сържчна преса печаталъ 50-тѣ копия отъ своя вестникъ. Негови абонати били само жрецитѣ, единствени грамотни хора въ Тибетъ. Веднага щомъ получава вестника, жрецитѣ свиквали народа на голѣми събрания и му четѣли новинитѣ. И така, този вестникъ, чийто тиражъ не надминава 50 броя, се „чете“ отъ нѣколко-стотинъ хиляди души.

— Шестгодишниятъ Раймондъ Ивансъ, който се родилъ 8 месеци следъ смъртта на своята баба, е билъ признатъ за „живъ“ по времето, когато баба му умрѣла и получилъ свой дѣлъ отъ наследството, което оставила.

— По-голѣмиятъ брой отъ пожаритѣ, които сѫ станали въ Лондонъ, били причинени отъ захвѣрлени неугаснали цигари.

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този купонъ, придруженъ съ 5 лв. чиста гербова марка, до:

Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—
София IV, ще бѫде сюрпризиранъ
съ единъ хубавъ подаръкъ.

Презъ една есенна и студена вечеръ седѣхъ край камината и гледахъ въ нея. Изведнажъ едно нажежено парче отъ каменни вѫглища почна да ми говори:

„Преди много години бѣхъ дърво. Заедно съ много мои братя расѣхъ въ една голѣма, мрачна и влажна гора. Много животни минаваха край насъ, търсейки подслонъ подъ нашите клони. Много страшни вѣтрове, студъ и дъждове изтѣрпѣхъ, но пакъ растѣхъ и цвѣтѣхъ. Разни птици правѣха гнѣздата си въ моите клони и прекарваха своя веселъ животъ; хиляди пеперуди и други настѣкоми летѣха около мене... Презъ нашите клони проникваха свѣтлите слънчеви лѫчи и даваха животъ на насъ и на останалите растения подъ насъ...“

ИГРИ И ЗАБАВИ

Лакомитѣ клечици

Въ паница съ вода сложи нѣколко кибритени клечици. Разположи ги като звезда, а въ центъра на звездцата докосни водата съ едно заострено парченце сапунъ; клечиците веднада ще се разбѣгатъ въстри: сапунът ги докарва въ ужасъ.

За да съберешъ бѣгълците, потопи въ водата, въ центъра на сѫда, парче захаръ. Кибритените клечици сѫ голѣми лакомци; тѣ веднага ще прибѣгнатъ по-блико и ще се събератъ около парчето захаръ.

Въмѣсто кибритени клечици, може да пуснешъ въ водата малки риби, изрѣзани отъ дърво. Тогава този опитъ ще бѫде още по-забавенъ.

Детски хуморъ

Лелята: Петъ, ти ли научи папагала на тѣзи неприлични думи?

Петъ: Не, лельо, азъ само му повтаряхъ, че не бива никога да ги казва.

*

Цигуларътъ: — Госпожице, свирите ли на цигулка?

Госпожицата: — Не зная, не съмъ се опитвала никога.

Наследство

Тогава, когато учительъ изваждаше на урокъ отъ първи класъ Дражевъ Христо, той вмѣсто да разказва както другите ученици — плачеше. Силно плачеше и нито дума отъ урока не казваше. Това за другарите на Христо бѣше необяснимо.

Дражевъ Христо минаваше въ класа за много slabъ ученикъ и никой не дружеше съ него. Нѣкои попалави ученици дори често го подиграваха:

— Дражо, нѣма ли да заплачашъ?

— Я заплахи, заплахи, мързеланко!

Христо въздръжваше дѣлбоко и отминаваше, а ако е въ класъ, скриваше лице между ръцете си и се захлупваше на чина.

Единъ пътъ, следъ като Христо пакъ заплака въ класъ, учительъ реши на всѣка цена да узнае причината.

— Какви ми, Христо, защо плачашъ? Христо мълчеше.

— Не, ти този път ще ми кажешъ!

— настояваше учительъ, — азъ трѣба всичко да зная!

Единъ мигъ гробна тишина, после Христо избухна въ силенъ плачъ.

Учениците гледаха въ почуда.

Учительъ заведе Христо въ учителската стая.

— Какви сега защо плачашъ?

— Колкото и да чета, не мога да запомня, господинъ учителю — засочна да разказва презъ сълзи Христо — мѫча се, по двайсетъ пъти си прочитамъ урока и пакъ нищо не мога да запомня отъ него... Какво да правя?

Учительъ всичко разбра.

Христо бѣше дѣте на старъ пияница.

Димитъръ Аджарски

Запомните добре, че всѣка недѣля въ 10 1/2 ч. сутринта, кино „Европа Палас“ устройва представления за деца, при участието на писатели отъ дружеството на детските писатели, съ програма: литературно четене, културни и трикъ филми „Мики Маусъ“. Входъ 6, 8 и 10 лева.

Какво ми разказа едно парче отъ каменни вѫглища...

Единъ денъ изви страшенъ ураганъ въ нашата гора. Заедно съ много мои братя изкърти и мене изъ коренъ и ме просна на варовитата почва. Земята се тресѣше, а отъ небето се лѣеше вода и ревѣха страшни гърмове. Земята се отвори и ние пропаднахме дълбоко въ нейната утроба...

Следъ хиляди години сънъ дойде човѣкъ. Това бѣше вѫглекопачъ, който носѣше въ едната рѣка лостъ, а въ другата слабо свѣтяща лампа. Той освѣти моята снага и ме раздроби съ своя шилестъ и остьръ копачъ. Тѣлото ми бѣше твърдо, черно и лъскаво...

Човѣкътъ ме натовари въ малка количка и ме изнесе на милата слънчева свѣтлина.

На слънце останахъ нѣколко дена, колкото да отдыхна отъ многото мѫки и силни болки. Следъ това ме натовари заедно съ останалите ми братя въ голѣма вагонъ, който ме отнесе у търговеца на вѫглища... Тамъ ме намѣри твоята майка, взема ме и ме хвърли въ камината, въ която ти дадохъ топлина и свѣтлина, ала за последенъ пътъ, защото усъщамъ, че моята душа отива къмъ небето...

Малкото парче освѣти още веднажъ лицето ми и изчезна.

Отъ цѣлото му тѣло и отъ него-вия дѣлъ и мѫчителенъ животъ остана само пепель.